

Verhalen advent 1:

Maria vertelt...

Ik ben Maria. Ik ben maar een heel gewoon meisje uit een heel gewoon dorpje, Nazareth. En ik ben een beetje verliefd op een hele gewone jongen. Hij heet Jozef en hij is timmerman. Ik droom ervan om later te trouwen.

En op een dag zat ik wat te dagdromen over de bruiloft en over Jozef. Toen – vraag me niet hoe het kan – stond er iemand bij me in de keuken. Omgeven door licht. Ik moest meteen denken aan wat mijn tante Elisabeth had verteld over oom Zacharias in de tempel. Toen hij daar een engel had gezien. De engel in mij keuken groette me heel hartelijk. Hij zei tegen mij: ‘God vindt jou een heel bijzonder meisje. En er gaat iets heel bijzonders met jou gebeuren.’

Ik wist niet wat ik daarvan moest denken. Ik had nog nooit een engel gezien, en er had zeker nog nooit een engel met mij gepraat. Ik werd heel verlegen en ook een beetje bezorgd. Ik durfde niet te vragen wat dat bijzondere was dat er met mij ging gebeuren.

De engel zag mijn verlegenheid en hij zei tegen mij: ‘Je hoeft niet bang te zijn. God heeft iets heel moois voor jou uitgekozen. Hij wil dat jij de moeder van een baby wordt. En je baby zal Jezus heten. Dat betekent ‘bevrijder’.

Nu was ik helemaal in de war. Ik vroeg: ‘hoe kan dat nou? Hoe kan ik nou een baby krijgen, ik droom alleen nog maar van Jozef.’ Toen moest die engel glimlachen, een wat geheimzinnige glimlach. Hij zei: ‘De Geest van God zal bij je komen. Als een verkoelende schaduw op een warme zomerdag. Dan gaat er iets moois in jou groeien. En jouw baby zal ook Gods zoon zijn!’

Mijn mond viel open van verbazing. Zoiets had ik nog nooit gehoord. Ik, een heel gewoon meisje, uit een heel gewoon dorpje – de moeder van Gods Zoon!?

De engel keek me heel liefdevol aan. Hij vertelde: ‘ook je tante Elisabeth verwacht een baby. Zij dacht ook dat dat nooit meer kon. Maar ze is God zo dankbaar dat ze toch nog een baby krijgt. Maria, wat vind je ervan? Wil jij de moeder van Jezus worden?’

Ik sloot mijn ogen. Om na te denken? Om te bidden? Om even aan Jozef te denken? Maar als God zulke mooie plannen met mij heeft, wat kan ik anders dan ‘ja’ zeggen. Nog met mijn ogen dicht zei ik hardop: ‘ik wil God helpen met zijn mooie plan!’

Toen ik mijn ogen weer open deed was de engel verdwenen. Ik ben nog steeds Maria, een heel gewoon meisje in een heel gewoon dorpje. En ik ben in Gods ogen ook een heel bijzonder meisje in nog steeds een heel gewoon dorpje.

Jozef droomt

Ik ben Jozef. De timmerman van Nazareth. Nou ja, dat klinkt alsof ik belangrijk ben, maar dat is niet zo. Mijn werkplaats zijn wat losse planken en wat rondslingerend gereedschap achter mijn huis. Wat ik veel belangrijker vind: ik vind Maria een heel lief meisje, én ik denk dat Maria mij ook heel lief vindt...

Maar nu ben ik helemaal niet gelukkig. Moet je luisteren! Maria kwam vanmorgen langs en ik werd al helemaal warm van binnen. En toen vertelde zij dat ze een baby in haar buik heeft. En dat terwijl wij alleen nog maar van elkaar dromen en niet eens zoenen. Die baby is dus niet van mij. Maria vertelde een gek verhaal dat er een engel in haar keuken op bezoek was geweest, en dat God grote plannen

met haar had, en dat er daarom een baby in haar buik zat... ik geloofde er niks van. Ik was boos en verdrietig tegelijk. Maria kon het zelf ook nauwelijks geloven en met tranen in haar ogen ging ze weg omdat ik zo boos keek. Het liefst had ik nageroepen 'ik wil je nooit meer zien!'

Vannacht kon ik niet slapen. Ik lag te draaien op mijn slaapmat. Af en toe dommelde ik even weg. Het draaide rond in mijn hoofd: Maria, baby, engel, kan niet, toch baby, ik houd van Maria, engel!?! En ineens – droom ik nou of is het echt – zie ik een figuur omgeven door licht. Ik moet meteen aan het verhaal van Maria denken. En die figuur zegt: 'ik ben dezelfde engel als bij Maria in de keuken. Je hoeft niet bang te zijn over wat Maria je vertelde en over de baby in haar buik. Jij mag ook meedoen in Gods grote plannen. Jij mag de baby de naam Jezus geven. Bevrijder.'

Toen ik vanmorgen wakker werd, wist ik meteen wat ik moest doen. Nog voor het ontbijt rende ik naar Maria's huisje. Ik vertelde net zo'n verward verhaal als zij aan mij had verteld. Toen nam ik haar in mijn armen en we keken elkaar aan: 'wij laten elkaar niet in de steek, wij laten God niet in de steek!'